

Arrest

nr. 109 512 van 10 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 mei 2013 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. GOEGEBEUR en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 28 april 2011 het Rijk binnen en diende op 29 april 2011 een tweede asielaanvraag in. Op 12 april 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Davizai, Momand Agency. Uw familie zou al jaren betrokken zijn bij allerlei criminele activiteiten, zoals onderdak bieden aan criminelen van uw clan, het verbouwen van papaver om daaruit drugs te maken, ontvoeren voor losgeld, enz. Hierdoor zou de federale regering geregeld klachten hebben neergelegd tegen uw familie. Gezien haar criminele activiteiten zou uw familie in conflict zijn geraakt met een andere criminele familie, K.K. (...). Het conflict zou handelen over het uitbaten van een marmergroeve. Dit conflict zou enkele jaren geduurd hebben, geweld werd hierbij niet geschuwd. Uiteindelijk zou een compromis bereikt zijn. Later zou de Taliban langzaam maar zeker een machtsfactor in uw regio geworden zijn. Zowel uw familie als die van uw tegenstanders wilden de Taliban voor hun kar spannen en hun steun verwerven in jullie criminele activiteiten. Twee van uw ooms zouden met dit doel voor ogen bij de Taliban gegaan zijn. Ook bij de andere familie zouden enkele mensen lid van de Taliban geworden zijn. Uw ooms zouden later de Taliban verlaten hebben. Toen de Taliban uw ooms ter verantwoording riepen, negeerden zij dit bevel. Uw tegenstanders van vroeger zagen hun kans schoon en steunden de Taliban tegen uw familie. Uw vader en ooms dienden zich over te geven. Er zou een vuurgevecht ontstaan zijn waarbij drie Talibs gedood werden door uw clan. Uw clan zou zich teruggetrokken hebben in de bergen. De Taliban zou hen aangevallen hebben. Hierbij zouden zes van uw clans- en familieleden omgekomen zijn, waaronder uw vader. Tevens zou de Taliban verschillende van uw clans- en familieleden gevangen hebben genomen. Deze acht gevangenen, waaronder verschillende ooms van u, werden publiekelijk geëxecuteerd. Later zouden ook twee neven van u verdwenen zijn. U zou tijdens deze feiten op bezoek geweest zijn bij uw zieke grootmoeder. Als een van de laatste mannelijke volwassenen van uw familie, zou men zich zorgen hebben gemaakt over u. In de zesde of zevende maand van 2008 zou u Pakistan verlaten hebben. U verbleef onderweg verschillende maanden in Griekenland. Op 5 mei 2009 diende u een eerste asielaanvraag in België in. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nam in januari 2010 een beslissing 26quater (weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten), met een bijlage (transfert Dublin). In 2010 werd u vanuit België teruggestuurd naar Griekenland. Hierna zou u ongeveer een jaar in Griekenland verbleven hebben, vooraleer u opnieuw naar België kwam. Op 29 april 2011 diende u een tweede asielaanvraag in. U baseerde zich hierbij op bovenstaande verklaringen. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: verschillende kranten, uw domiciliëring, schoolcertificaat, geboorteakte, twee dreigbrieven, een brief van een ngo en een cd.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

U verklaarde lid te zijn van een familie die zich bezighield met allerlei criminele activiteiten. Hierdoor zouden jullie problemen gekend hebben met een andere criminele familie. Toen beide partijen probeerden om de Taliban voor hun kar te spannen ter bevordering van hun criminele activiteiten, zou uw familie aangevallen zijn door de Taliban (gehoorverslag CGVS p. 7). Deze situatie valt als dusdanig niet onder de voornoemde Conventie die immers voorziet in internationale bescherming van personen die hun land ontvlucht zijn vanuit een gegronde vrees voor vervolging op basis van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep. U bent een Pashtoun van etnie, een soenniet van religie en een Pakistaanse staatsburger die geen enkele politieke activiteit kende. Uw familie zou enkel uit opportunistische overwegingen in aanraking met de Taliban gekomen zijn en niet uit religieuze, of politieke overtuiging. Zij zouden de steun van de Taliban gezocht hebben in hun machtsstrijd met een andere criminele familie. U gaf deze feiten als dusdanig toe (gehoorverslag CGVS p. 7). Het gaat hier dan ook duidelijk om een afrekening in het criminele milieu wat niet onder de Conventie van Genève valt.

Evenmin zijn er redenen om u, op basis van de door u aangehaalde vluchtmotieven, de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. U verklaarde weliswaar dat de Taliban ook u zou zoeken, maar hier kan om verschillende redenen geen geloof aan worden gehecht. Zo legde u twee dreigbrieven voor van de Taliban waarvan één aan u gericht was en de andere aan uw vader. Het is echter bevreemdend dat de Taliban haar dreigbrieven zou dateren. Bovendien is het onwaarschijnlijk dat de Taliban die gekend zijn voor hun haat voor alles wat westers is, in hun

dreigbrieven gebruik zouden maken van de westerse, Gregoriaanse kalender, i.p.v. de Islamitische hijri kalender. Ook werd vastgesteld dat op een van deze brieven de datum duidelijk werd aangepast (gehoorverslag CGVS p. 5). Tenslotte dient er op te worden gewezen dat het niet logisch is dat de Taliban een dreigbrief zouden sturen, temeer daar ze uw regio indertijd controleerden. Zo'n brief vormt immers een open uitnodiging om te vluchten. Dit staat in schril contrast met de gewelddadige manier waarop de Taliban afreken met haar tegenstanders. Deze elementen ondermijnen het geloof in de authenticiteit van deze brieven volledig. Daarnaast legde u een brief van een ngo voor. Deze brief dient om uw beweerd vrees voor vervolging te ondersteunen. De inhoud van deze brief (die u overigens niet kende) komt echter niet overeen met uw verklaringen. U beweerdte immers dat u na de incidenten nooit naar de autoriteiten ging, terwijl u volgens de inhoud van deze brief wel naar de politie ging (gehoorverslag CGVS p. 6). Het is dan ook duidelijk dat deze brief gesolliciteerd van karakter is en enkel dient ter ondersteuning van uw ongeloofwaardige persoonlijke vrees. Overigens blijkt uit toegevoegde informatie dat allerlei vervalsingen veelvuldig voorkomen in Pakistan. Voorts verklaarde u dat u na de moord op uw familieleden naar Karachi ging waar u nog eens zeven maanden probleemloos verbleef vooraleer u het land verlaten zou hebben (gehoorverslag CGVS p. 2, 9). Deze verklaring breekt uw vrees voor de Taliban verder af. Als u daadwerkelijk gezocht zou worden door de Taliban zou u immers nooit het risico genomen hebben om zolang nog in Pakistan te verblijven. Daar u deze zeven maanden probleemloos in een grootstad zoals Karachi kon verblijven wijst er op dat de Taliban u niet als een doelwit ziet in haar conflict met uw clan. U minimaliseerde zelf uw rol in de criminele activiteiten van uw clan. Volgens uw verklaringen zou u hier niets mee te maken hebben gehad. Niets wijst er dan ook op dat u nu zoveel jaren na de feiten nog problemen met de Taliban zou kennen.

Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Hoewel uit uw verklaringen en documenten blijkt dat u ooit afkomstig was uit de regio, geeft u het CGVS geen duidelijk beeld van het moment waarop u deze regio verlaten heeft. Bovendien blijkt uit bovenstaande vaststellingen dat u geen vrees diende te kennen voor de Taliban. U verklaarde weliswaar dat de politie geregeld aanklachten opstelde tegen uw familie en dat uw naam hier ook in vermeld zou staan, maar u kunt deze bewering op geen enkele manier staven, zodat het bij een blote bewering blijft. Niets staat uw terugkeer naar Pakistan dan ook in de weg. Om de problemen in het noordwesten van Pakistan te vermijden, zou u zich kunnen vestigen in een van de Pakistaanse grootsteden die een grote Pashtoungemeenschap kennen. U verklaarde in het verleden reeds verschillende jaren in Rawalpindi gewoond te hebben en bovendien zou u ook nog eens zeven maanden in Karachi verbleven hebben. U zou zich bij uw terugkeer dan ook kunnen reïntegreren in steden zoals deze.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Zoals reeds werd opgemerkt kan er ernstig getwijfeld worden aan de authenticiteit van uw dreigbrieven en de brief van de ngo. Dit heeft logischerwijze ook gevolgen voor het geloof in de authenticiteit van uw andere voorgelegde documenten. Uw domiciliëring, schoolcertificaat en geboortakte kunnen aanvaard worden. Uw naam staat niet in de door u voorgelegde kranten vermeld, er zou enkel naar uw vader, maar dan alleen onder de naam Y. (...), verwezen worden. Er kan niet nagegaan worden onder welke omstandigheden, wanneer of waar de beelden op uw cd opgenomen werden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert geen concrete middelen aan, maar is ervan overtuigd dat van hem de status van vluchteling dient te worden erkend of hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Nopens de status van vluchteling

3.2. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker meent dat hij "wel degelijk dient te worden erkend als vluchteling", doch verduidelijkt in het verzoekschrift niet hoe zijn voorgehouden problemen een vervolging zouden uitmaken die ingegeven is door één van de vijf criteria vermeld in het Verdrag van Genève, te weten ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

Verzoekers asielrelaas is louter van gemeenrechtelijke aard. Verzoeker gaf aan dat zijn familie zich bezig hield met criminele zaken zoals ontvoeringen, het eisen van losgeld, het stelen van auto's, het beschermen van gangsters enzovoort. Verzoekers loutere bewering dat hij hier zelf niet aan meedeed, dat "*neef langs vaderszijde deed dit, mensen die onder onze bescherming vielen, zij deden dit, ik deed dit niet*" (zie gehoor CGVS p.6) kan geenszins volstaan. Hoe dan ook noch uit verzoekers verklaringen, noch uit het administratief dossier, noch uit andere elementen van het verzoekschrift kan blijken dat verzoeker vreest in Pakistan te worden vervolgd omwille van één van de vermelde redenen in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

4.2. Uit het administratief dossier en uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn familie zou zich hebben ingelaten met allerlei criminele activiteiten en om deze reden problemen hebben gehad met een andere criminele familie. Aangezien de regio werd ingepalmd door de Taliban heeft de familie ook met hen verbonden gesloten om hun criminele praktijken verder te zetten. Leden van beide families zouden zich hebben aangesloten bij de Taliban om hun steun in te winnen. Verzoeker en zijn familie zouden dan zijn aangevallen door de Taliban toen twee van verzoekers ooms hadden besloten de Taliban te verlaten. Hierbij zouden zes van verzoekers clan- en familieleden zijn omgekomen, waaronder zijn vader. Tevens zouden acht clan- en familieleden van verzoeker zijn gevangen genomen en daarna publiekelijk zijn geëxecuteerd. Verzoeker besloot te vluchten aangezien hij één van de laatste mannelijke volwassenen was van zijn familie die nog in leven was.

4.3. Vooreerst kan niet worden aangenomen dat verzoeker zijn identiteit niet aantoont. Verzoeker legt ter staving van zijn identiteit een domiciliëringsbewijs, een schoolcertificaat en een geboorteakte neer, maar laat na een authentiek identiteitsdocument neer te leggen met foto waaruit zijn identiteit onbetwist kan blijken. Dit klemt te meer nu hij beweert enkel problemen te hebben met de Taliban en niet met zijn overheden. Er kan overigens nog worden opgemerkt dat verzoeker geheel strijdig is in zijn verklaringen over zijn identiteitskaart. Verzoeker verklaarde op het CGVS dat hij een identiteitskaart had, maar dat *“toen ze me naar gesloten kamp stuurden, ze namen kopies en toen ze me deporteerden naar Griekenland gaf Griekse politie me die id”*. Verzoeker voegde hier aan toe dat hij zijn identiteitskaart nadien is verloren tijdens een gevecht in Griekenland (zie gehoor CGVS p. 4). De Raad merkt echter op dat verzoeker dienaangaande op de DVZ verklaarde dat hij zijn *“Taskara”* had achtergelaten in Pakistan (zie vragenlijst CGVS, vraag 21). Toen verzoeker hiermee werd geconfronteerd tijdens zijn gehoor op het CGVS, ontkende hij dit eenvoudigweg (zie gehoor CGVS p.4 Vraag: *“op dvz gezegd dat u dat thuis had gelaten?”* Antwoord: *“Niet gezegd”*), wat verzoeker herhaalt ter terechtzitting doch niet kan toelichten waarom hij de Afghaanse naam geeft voor de identiteitskaart en niet de Pakistaanse. Hoe dan ook indien verzoeker van een invloedrijke familie afkomstig is, kan niet worden ingezien waarom hij zijn identiteit niet naar behoren toelicht. Derhalve schiet verzoeker op ernstige wijze tekort in zijn medewerkingsplicht en vormt het ontbreken van enig werkelijk identiteitsbewijs en nationaliteit een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

4.4. Verzoeker tracht zijn beweringen te staven aan de hand van twee dreigbrieven met vertaling, waarvan één gericht aan hem en één aan zijn vader. Er kan echter niet worden ingezien en wordt door verzoeker niet toegelicht, waarom de Taliban dergelijke dreigbrieven zou sturen wanneer ze toch de regio controleerde en een dergelijke brief eerder een uitnodiging zou vormen om te vluchten. Daarenboven wordt de bewijswaarde van deze dreigbrieven ondergraven door tal van gebreken. Zo is niet aannemelijk dat de Taliban, die gekend staat gekant te zijn tegen alles dat Westers is, in beide dreigbrieven de Gregoriaanse kalender, i.p.v. de Islamitische hijri kalender gebruikt. Op de brief, gericht aan verzoekers vader, werd de datum overigens duidelijk gemanipuleerd en aangepast wat verzoeker niet kan toelichten *“Weet ik niet, ze hebben misschien fout gemaakt en het verandert”* (zie gehoor CGVS p. 5). De bewijswaarde van deze dreigbrieven wordt verder ondergraven nu verzoeker de oorsprong van deze documenten niet kent en hij, geconfronteerd op het CGVS, ontwijkend antwoordt *“Ik kreeg brief niet zelf, stuurden het naar moskee in dorp en neef moederszijde stuurde me brief op, weet niet hoe ze brief kregen.”* (zie gehoor CGVS p.5). Aldus kan geen geloof worden gehecht aan deze stukken. Verzoeker blijft dus bij loutere beweringen.

4.5. Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers problemen toont hij niet aan dat hij zich desgevallend niet kan hervestigen in Pakistan. Verzoeker heeft voor zijn komst naar Europa zonder problemen in Karachi verbleven (zie gehoor CGVS p. 2 en 9). Dat hij zich zou verstopt hebben kan niet overtuigen nu geen geloof kan gehecht worden aan de redenen hiervoor, met name aan de dreigbrieven. Wat er ook van zij, verzoeker toont evenmin aan dat hij voor de voorgehouden problemen geen beroep kan doen op de Pakistaanse autoriteiten om zich te beschermen tegen de Taliban, zo niet dat hij de sociale en zakelijke connecties had om zich veilig te hervestigen. Immers internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Verzoeker verklaarde op het CGVS dat hij nooit melding heeft gemaakt van de problemen bij de politie aangezien de regering niets deed (zie gehoor CGVS p.5-6: *“zaten er bij en deden niet, daar hebben we geen politie, we hebben militie”*). Het spreekt voor zich dat, indien verzoeker heeft nagelaten zijn nationale autoriteiten in te lichten over de voorgehouden bedreigingen, zij dan ook geen bescherming kunnen bieden. Dat verzoeker besloot niet naar de politie te stappen en dit deed omdat hij ervan uitging dat deze toch niets deed, wordt niet aangenomen. De neergelegde brief van de ngo *“Pakistan International Human Rights Organization”* van 20 oktober 2011 is dan ook strijdig met verzoekers verklaringen waar deze vermeldt dat verzoeker aangifte heeft gedaan van de incidenten bij de politie, maar dat deze onwillend was hem te helpen (zie brief: *“He reported to Police Station but police not entertaining his application and unable to provide him security”*). Toen verzoeker met deze tegenstelling in zijn verklaringen en deze brief werd geconfronteerd op het CGVS, wijzigde hij zijn verklaringen, dat zijn moeder en neef wel naar de politie gingen en zij die brief maakten (zie gehoor CGVS p.6). Dergelijke ongerijmde wendingen in het relaas kunnen niet overtuigen te meer nu de brief van de ngo enkel verzoekers naam vermeldt, zodat kan worden aangenomen dat de brief is opgesteld op vraag van verzoeker, en niet op vraag van diens moeder en neef.

4.6. De door verzoeker neergelegde documenten vermogen geen ander licht te werpen op wat voorafgaat, zoals uitgebreid is beargumenteerd in de bestreden beslissing. Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift niet in op de verschillende neergelegde documenten zodat de conclusies van de

commissaris-generaal dienaangaande staande blijven. Wat het neergelegde krantenartikel betreft, benadrukt de Raad dat nergens verzoekers naam in voorkomt en verzoeker het niet aannemelijk heeft gemaakt dat de persoon vermeld in het artikel zijn vader is en of hij op een of andere manier betrokken zou zijn geweest bij het erin vermelde incident.

4.7. Ten slotte kan nog worden toegevoegd dat in zoverre verzoekers familie zakenrelaties aanging met de Taliban met het oog op criminele praktijken, dit vrijwillige handelingen zijn die sowieso navenante consequenties hebben. Daar waar uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (*Subject Related Briefing "Pakistan" "Algemene Veiligheidssituatie"* van 31 oktober 2012) inderdaad kan blijken dat de veiligheid van de burgerbevolking op ingrijpende wijze ondermijnd kan worden in de grensstreek van Pakistan en Afghanistan, dan kan uit verzoekers verklaringen ook blijken dat zijn familie deels aan de oorsprong ligt van dit geweld. Verzoekers eenvoudige bewering dat hij als enige van de familie hieraan niet deelnam, kan niet overtuigen te meer nu verzoeker nalaat dit nauwgezet toe te lichten en aannemelijk te maken. Hoe dan ook verzoekers persoonlijke problemen met de Taliban zoals opgenomen in het administratief dossier zijn niet aannemelijk zodat thans evenmin dient te worden ingegaan op de mogelijke toepassing van de uitsluitingsclausules. Zoals de commissaris-generaal meent de Raad dat verzoeker zich zou kunnen vestigen in één van de Pakistaanse grootsteden die een grote Pashtoungemeenschap kennen. Verzoeker verklaarde in het verleden reeds verschillende jaren zonder problemen in Rawalpindi gewoond te hebben en bovendien zou hij ook nog eens zeven maanden in Karachi verbleven hebben. Er kan dan in alle redelijkheid verwacht worden dat het voor verzoeker, een volwassen man van 28 jaar, mogelijk is om zich te hervestigen. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat de situatie in die regio verzoekers terugkeer naar Pakistan in de weg zou staan.

4.8. Voor het overige brengt verzoeker ook doorheen zijn verzoekschrift geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zijn asielmotieven voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Waar verzoeker vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

6. Er wordt geen gegronde middel aangevoerd.

7. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK